

Косйо. — Е, добре, щом толкоз желяеш и то ще бжде. Ще идем двама. Аз ще мина първи; на завоя ще ти подам ржка. . . Тжй като минеш и се повжрнеш няколко пжти с помощ, ще разбереш как се минава й подире ще минеш и сама.

Калина. — Хайде тогаз. . . Както и да е, аз искам да пия от главата. Двама да прием. . . Тогаз аз, вярвам, нова сила ще ни осени. . . На ново ние ще се родим. . .

Забелязавт се хора, тржгнали кжм тях.

Косйо. — Чакай да видим какво са тржгнали тия насам.

Чуват се гласове:

Глас. — Да живеј овчарят!

Други глас. — Да живеј Калина.

Много гласове. — Да живејат овчарят и Калина!

Калина. — (Разтревожена) Да ли не се преструват! Тжй ме изпждиха от село преди седем години. . . Ти не знаеш. . .

Косйо. — Кога си при мен никой не може те докосна с пржст.

Калина. — (променила лице, гледа боязливо, ала думите на овчаря я успокояват и тя го погледва с благодарност) Как сигурна сжм при тебе, Косйо. Ако бях сама, кой знај пак какво би ме сполетяло. Сама жена е нищо пред желанието на цяло село.

Косйо. — Пред цел свет ще излеза за тебе.

Пристигат запжхтени моми и момци.

Една. — Добре дошла, Калино. . . Не те познах. . . .

Момжк. — Да си жив и здрав, овчарйо.

Неколцина. — Честито ви, честито!—Пристига Гусларя. Около него се сжбират за хоро.

Гусларя. — Честито Овчарйо. Чух долу, че Калина те намерила, та рекох едно хорце. (Като гласи гуслата) Честито Калино!

Гусларя. — Хайде едно хоро.

Засвирва. Завива се хоро.

Една. — Калино, преди ти надигра овчаря, ха да видим сега—кой?

Калина. — Ние ще идем да донесем вода, че тогаз...

Хорото лудо се извива около гусларя, а Калина хванала за ржка овчаря потеглят кжм извора.

До като хорото извива неколко пжти — Калина и Косйо стигат до скалата. Вижда се как Косйо минава през опасното место и подава ржка на Калина. До некжде Калина пристжпва сигурно, ала при завоя, над пропастта тя се смутява. Щом пристжпва неколко стжпки и зажимява без да продума нещо.